

Sygn. akt IV CSK 32/17

POSTANOWIENIE

Dnia 18 lipca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z wniosku R.R.
przy uczestnictwie A.K.Ł., E.D.R. i A.R.
o stwierdzenie nabycia prawa własności nieruchomości przez zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 18 lipca 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania A.K.Ł.
od postanowienia Sądu Okręgowego w B.
z dnia 31 sierpnia 2016 r., sygn. akt II Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W związku z wniesieniem przez uczestnika A.Ł. skargi kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego należy podnieść, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji silnie nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających ewentualne uchybienia, ponieważ tę funkcję realizują zwyczajne środki zaskarżenia i skarga o wznowienie postępowania. Skarga kasacyjna służy ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego oraz eliminowanie z obrotu prawnego

orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej powoduje konieczność poddania jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów kwalifikujących do przedstawienia skargi Sądowi w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący powołując się na art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. podniósł, że cyt. „zachodzi potrzeba zapewnienia przez Sąd Najwyższy jednolitości sądowej wykładni w zakresie wpływu postępowania uwłaszczeniowego na bieg terminu zasiedzenia, ustalenia początku oraz końca biegu tego terminu, co ma niewątpliwie wpływ na zastosowanie art. 172 k.c. w brzmieniu sprzed zmiany obowiązującej od 1.10.1990 r. czy też w brzmieniu obowiązującym po tej dacie”. Potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów zachodzi w przypadku braku zgodności rozstrzygnięć w sprawach o takich samych lub bardzo podobnych stanach faktycznych, w których mają zastosowanie te same przepisy, wykładane lub stosowane w sposób prowadzący do odmiennych - zróżnicowanych albo sprzecznych - orzeczeń albo decyzji procesowych. Powołanie się przez skarżącego na tę przesłankę przyjęcia skargi do rozpoznania wymagało wykazania w drodze należycie uargumentowanego wywodu prawnego, ilustrowanego konkretnymi orzeczeniami sądowymi, że wskazany przez niego przepis prawa jest rozbieżnie interpretowany przez sądy z opisanymi wyżej skutkami, czego skarżący nie uczynił. Nie tylko bowiem nie wskazał, jakie konkretne przepisy budzą poważne wątpliwości lub wywołują rozbieżności w przytoczonym wyżej rozumieniu, ale nie zawarł także we wniosku pogłębionej argumentacji prawnej oraz nie wymienił i nie omówił orzeczeń sądowych świadczących o istnieniu rozbieżności. Należy przy tym przypomnieć, że skarga kasacyjna jako nadzwyczajny środek zaskarżenia

prawomocnych orzeczeń wydanych po przeprowadzeniu dwuinstancyjnego postępowania co do istoty sprawy, sporządzany przez profesjonalnych pełnomocników procesowych, musi odpowiadać wysokim wymaganiom formalnym, konstrukcyjnym i merytorycznym zarówno w zakresie *petitum* skargi, jak i jej uzasadnienia.

Wobec nie wykazania przez skarżącego przywołanej podstawy kasacyjnej, orzeczono jak w sentencji.

jw